

Friedrich Klára: Hajnalkövek

(Válogatott versek)

Ahogy elkezdődött...

Könyvek közt ültem a hideg verandán
csodát kutató magányos gyerek
és válaszoltak gyengéd biztatással
a molyrágta, porló régi kötetek...

Szkíta tavasz

Fény kürtöt fújnak Nap katonák
fák nevelgetnek lombkoronát

Madár dalolgat zöld lugason
lepkék hintáznak fűszálakon

A régi mező is a hegyek között
tarka virágba felöltözött

Zsenge vetésem termést ígér
sólymaim szárnya felhőkig ér

Lovam sörénye szélben lobog
táncos patája vígan dobog

Juhaim gyapja, mint a selyem
mosolyog rám az én Istenem

Vers rovásíró gyerekeknek

A Pilisben egy tavaszi madárka
Oly vidáman, szépen énekel
Hogy kinyílik a kék égen egy ablak
És dalára Égi Hang felel.

Figyelj most te kedves kis madárka
Arra, amit üzenek veled
Vidd tovább a szavam ágról-ágra

Hadd hallják a magyar gyerekek.

Vigyázzatok a Kárpát-hazára
A hegyekre, a folyókra, a fákra
Várromokon hunok lábnyomára
Országházban a Szent Koronára.

Kőbe vésett szép betűk mesélnek
Fába róva megszólal a jel
Őseinket, védőit e földnek
Soha, soha ne feledjük el.

Szkíták, hunok, pártusok népe
Avarok és régi magyarok
Segítsetek minket megmaradni
Oltalmazzon erős karotok.

Vigyázzatok a Kárpát hazára
A hegyekre, a folyókra, a fákra
Várromokon hunok lábnyomára
Országházban a Szent Koronára.

A verset megzenésítette: Szakács Gábor

Hunok

Ti jöttök minden viharfelhővel
és villám villanással
ködös hajnalokon
patkódobogással
Hold váró alkonyon
súlyom suhanással

Magyarország

Egyedül vagy, mint a szarvas
a puskacső előtt
piros véredben kotorásznak
rongylelkű hitszegők...

Magyarország ezer éve

Ezer éved kínban élted
ezer éve fogy a néped
ezer éve patkány, féreg
rágja lelked, issza véred

Korcsok csaholnak, körbeállnak
habzó szájjal ordibálnak
éles fogakkal harapdálnak
sarazzák hófehér ruhádat

***Helyzetjelentés Magyarországról 2004. december 6-án hajnalban,
miután elvesztettük a népszavazást a kettős állampolgárságról***

Röhög a céda, folyik a nyála
gennyes lepedék alól csahol
szórja a pénzt, fröcsköli mérgét
fertőző, bolhás patkányon lovagol

Bankárok, bugrisok járnak a táncot
tombol a féktelen bűzös bazar
Kis fehér angyalom remegve szálldos
fák között bujkál, csodára vár

Hajnali négykor félve reméli
talán valaki megszereti
de hiszékeny lelkét
a szép, színes lepkét
még az Isten is kineveti

Egy sólyom felébred a Holdbéli kertben
szivárvány hídon a Földre lejár
hársfavirágból hús fészket épít
kis fehér angyalom ott békét talál

Évszakok

Tavaszaim, ti kedvesek
Hol van a régi kedvetek
Hol van a fényűző virágzás
Hol a vidám madárkiáltás

A nyár is elmúlt, az égető
Napraforgókat érlelő

Gólyafészek számolgotó
Tücsökzenéket hallgató

Most itt az ősz és átölel
Okosan, szelíden nevel
Vezeti fáradt lépteim
A megbánás ösvényein

S ha jön a tél, már készen állok
Várnak a régi , új világok
Tisztogatom a lelkemet
Míg a hófehér hó betemet

Megbarnult fényképek

Szobák, amelyekben éltek
képek, függönyök, íróasztalok
vázák, virágok, hervadók

Kopott tapéta minták
és véglegessé vált pillanat
keretezik az arcukat

Elmúlnak, fakulnak, fogynak
egyre halványabbnak tűnnek
ha esténként körém ülnek

Vállam felett szelíden nézik,
ahogyan dolgozom a számítógépen
vagy elmerengek egy régi képen

A megtalált Ős

Lehettem volna templomok szentje
Kinek csak nyúg a földi teste
Eszébe sem jut egy régi hun hadúr
Hanem Szent Pál lebeg felette

A hunokra találtam ősoket keresve
És ha viharral jön a nyári este
Roga lovának patkója mennydörög

Cikázó villám az ő keresztje

Borát az Igazság kelyhéből issza
Semmilyen fal előtt nem fordul vissza
Térdelhet előtte álnok szószegő
Csak annak kegyelmez, akinek lelke tiszta

Attilának és Rékának

Te csak táncolj, hun királyfi
Ne fájjon az, ha megsebez bárki
Te csak táncolj, csizmád kopogjon
Gonoszakra az ég lerogyjon!

Te csak táncolj, hun királylány
Ragyog fölötted színes szivárvány
Te csak táncolj, szoknyád suhogjon
Gonoszakra az ég lerogyjon

Patkányok népe csizmátok rágja
Fehér ruhára hullik a trágya
A ganyéból jöttek ganyét dobálnak
tetszik a lárma a patkánykirálynak

Te csak táncold a régi hun táncot
Patkányok közé dobjad a láncod
Te csak táncolj, csizmád kopogjon
Gonoszakra az ég lerogyjon!

Mezopotámia

Rend volt és béke lent a déli végen
hatalmas földeket öntöztek a folyók
a mennyországnaak mása is felépült
és dohogtak mélyen a régi bórdobok

Ott lenn kezdődött még a déli végen
hol zikkurat állt és vörös a homok
Nimród karján ült a gyermek oroszlán
és dohogtak mélyen a régi bórdobok

Ott lent kezdődött még a déli végen

hol szálltak felettünk hatalmas angyalok
a zikkurat lépcsőin lejött hozzánk az Isten
és dohogtak mélyen a régi bőrdobok

De lejöttek ők is, a rendetlenség népe,
s mint alabástrom váza, megrepedt a rend
a gaz a kertek virágait kiölte
az erdők sűrűjébe menekült a csend

A fákat kivágták, a fészek lehullott,
a folyók kiszáradtak, a forrás kiapadt
végül egy hajnalon elment innen az Isten
de a rendetlenség népe átokként itt maradt

Zrínyi Ilonához, Matl Péter szobrának hatására

Új Jézusnak adtál küzdésre életet
arkangyalok kardját szorította kezed
új Megváltót szültél a romlott világra
a magyar vetésnek így lett új kalásza

Megnyíltak az egek amerre te jártál
virágoskert nőtt ki, ahol te megálltál
hajkoronádat hollószárnyból fonták
bástyáidnak követ tündérlányok hordták

Gyógyító kezednek táltos híre szállott
de a Gonosz kése jó szívedbe vágott
a Földnek szégyene, a világnak alja
árulók, kufárok támadtak váradra

Pénzimádó férgek, ostoba cselédek
árulták hazádat a bécsi szemétnek
Te voltál századod legnagyobb csodája
Boldogasszonyunknak Ilona leánya

Trianon 1920 június 4. 16.30

Ne múljon el nap, hogy ne jusson eszedbe
ne boruljon úgy rád, bárhol ér az este,
hogy ne mondanád el azokra az átkot,
akik széjjeltépték Nagy–Magyarországot

S mikor imáidban szólítod az Istent
kérjed Őt naponta, adjon vissza mindent,
mert ha haragos ég mennydörög felettünk
nem találom a bűnt, amit elkövettünk

Talán egyet mégis, talán az az este
mikor négy várkapun függött Koppány teste,
hogy akkor hallgattunk, hogy akkor kushadtunk
talán ezért tört szét az Anyaföld alattunk

De van itt még más is, mikor Vazul vére
ráfröccsent a gonosz Sebösnek kezére
találgatjuk ki volt Sebös felbújtója
ki adott parancsot és ki volt a szolga

Az abádi révnek vize is háborog
Tonuzóba szíve lenn a mélyben dobog
azt dobogja este, azt dobogja reggel
ha hívnánk, visszajönne felmentő sereggel

Csanád tarsolyában Ajtony kitépett nyelve
viszi a királynak büszkeséggel telve
kinyújtja a markát Ajtony birtokáért
gazdag jutalmat kap a csúf árulásért

Ki kér bocsánatot az erdélyi Gyulától
Ki kér bocsánatot Vatától és Záchtól
Ki kér bocsánatot a felvidéki Csáktól,
Ki kér bocsánatot Kötöny kun királytól?

Majd ha a magyarságot a szkítákkal mérjük
ha a hunok kincsét Bécstől visszakérjük
ha kimondhatjuk nevét Szent Imre gyilkosának
akkor lesz ideje a Feltámadásnak....

Nyers Csabának

Ha száll a füst és forr az üst
és Nyers Csaba kever-kavar
együtt eszik, együtt iszik
szkíta-hu-avar-magyar

Erdélyi templomok

Minden templom alatt
egy régi templom köve
és az alatt megint
az ősök szent hite
szerint épített szentély
és alatta ott dobog
a rég elfeledett
igaz Isten szíve...

Városunkban élt egy sárkány...

Városunkban élt egy sárkány
nem kellett néki buta királynő
inkább betűket vésett kőbe
így ő lett a könyvtárunk őre
csak azt kérte az olvasóktól
vigyék vissza a könyvet időre

Mindenki olvasott szépen
nem fészbukolt számítógépen
terjedt is a tudás nagyon
-De hát ezt már nem hagyhatom-
mérgeződött az ármányos bankár
-még a végén engem ér kár
ahol okosak a népek
ott én nagyon rosszul élek-

Felbérelte György lovagot
ki otthagyt a csapat, papot
megindult a sárkány ellen
nem volt benne semmi kellem
ledöfte a könyvtár őret
a bankár elé dobta bőrét
vérdíjával elkocogott
a bankár meg vígan kacagott
a kő könyvtárat összetörte
bankkártyával megtöltötte
a könyvtárnak összes polcát
lájkkoltatta a fészbukját

Mi ebből a tanulság?
megírta a Kis Újság
ha okos akarsz maradni
a sárkányt kell szeretni!

Búcsú Székelyföldről

Valaki bölcsen beszél itt, lassan, megfontoltan
hangja felidézi a régi szavakat
mintha ajtó nyílna, amelyről lehullott
a múltadat elzáró súlyos vaslakat

Valaki régen beszélt így, a szavak a Földre érnek
és minden hangjuk édes, mint a havasi méz
bár nem terem már szőlő, a tőkék rég kidőltek
de bort sajtol az idő, az illata megigéz

Valaki járt itt egyszer és minden lábnyomából
forrás fakadt vagy kápolna kerekült
tündérek fogócskáztak, a Nap lejárt Somlyóra
a Hold a Tászk-tetőn álmra szenderült

A Küküllő Fenyédnél táncol a legszebben
s mikor átnézel Korondnál a Likaskő likán
visszanéz a múltad egy varázslatos világból
hol Isten járt közöttünk szárnyas paripán

Fölém borul az öreg énlakai hárs
a szép festett betű már szúrágta fájdalom
de Firtos lova még úrnőjére vár
hűségesen a szemközti kőfalon

A falvak összebújnak, megrebben a szárnyuk
a fehér galamb templom Gelencén felrepül
Valaki még itt van, de már útra készülődik
s a Nyikó patak partján egy búcsúdalt hegedül...

Árnyas régi házak

Élnek néhányan árnyas régi házban
magányos, szelíd öreg emberek
sírnak kicsit az álmos délutánban
ha szemük előtt a múltjuk elpereg

mindig dolgoztak, mindig készülődtek
hogy olvasgatnak majd a zöld lombok alatt
de erősebb volt a hétköznapi parancsa
és minden napos délelőtt elszaladt

kiválatlan receptek gyűlnek a kredencen
a postás tartja számon, hogy kijönnek-e még
hogyan léteznek, a fájdalom nyugtázza
recsegő térd és nyilalló derék

a repedt cserépen is hiába koppan
a göcsörtös fáról lehulló dió
már nem szedik fel és nem lakik jól
ízese beléből cinege, rigó

moccanásukat csak kutyájuk vigyázza
a gyermek nem jön, unoka elmarad
régie fényképként egyre csak fakulnak
és szétporladnak a közömbös ég alatt

Az utolsó hegy

Úgy lógok már csak a földi világon,
mint korhadó ajtón rozsdásodó lakat
helyemet e zajban nem találom
és nem szólok már újabb szavakat

Egy reggel elmegyek a régi rigók után
fenyőtű úton ropognak lépteim
kicsike madártoll hajamban megpihen
és elámulok az erdők fényeiben

Eldőlök lassan, még horzsol egy fatörzs
lehámlik rólam elrontott életem
száraz levéllé válok, rám lép az őzgida
és átgörget a szél az utolsó nagy hegyen

Töredékek

1.

Akik maguknak múltat találnak
ábrándozói a széttépett hazának
gólyafészek, fecskefészek nyárnak
katonái egy régi köd királynak

2.

Pergamen lapokon
sercegve fut a lúdtoll
német, olasz papocskák
hazudnak múltból

3.

Kis legyecskék legyeskednek
kis verebek begyeskednek
kis patkányok harapdálnak
kígyók, békák kiabálnak....

4.

Fanyar dalomban irigység nincsen
nem marakszom hírnéven, kincsen,
csak azt akartam, hogy a régi népet
felmutassam, mint legszentebb képet